

lub zakładu oraz liczby znajdujących się w nich maszynek do wyrobu tutek. Do deklaracji załącza się właściwe świadectwo przemysłowe na prawo prowadzenia fabryki lub zakładu, jako też blankiet patentu i kwit kasy skarbowej z uiszczoną opłatą patentową, odpowiadającej liczbie maszynek do wyrobu tutek w fabryce lub zakładzie.

Art. 1057/22.

Dodatkową opłatę patentową za wyrób tutek do papierosów ponad ilość, odpowiadającą patentowi zasadniczemu, tudzież opłatę patentową za maszyny do wyrobu tutek, ustawione w ciągu roku, uiszcza się przez wpłacenie należności do kasy skarbowej. Opłaty te wnosi się zgóry, a zwrot ani zaliczenie ich nie jest dozwolone.

Art. 1071.

Winni rozpoczęcia wyrobu prasowanych drożdży w fabrykach istniejących z wiedzą dozoru akcyzy, lecz przed uzyskaniem przepisanego patentu, oprócz obowiązku wykupienia patentu, ulegają karze pieniężnej w ilości potrójnej ceny patentu, fabryka zaś do czasu wykupienia patentu ulega zamknięciu.

Art. 1083.

Za wyrób z wódki i okowity produktów nie podlegających akcyzie bez wyjednania patentu, winni, oprócz wykupienia patentu lub uiszczenia jego ceny łącznie ze wszystkimi dodatkowymi opłatami, ulegają: po raz pierwszy karze pieniężnej w wysokości ceny rocznego patentu; po raz drugi — te same karze w ilości podwójnej; po raz trzeci — oprócz kary pieniężnej, przewidzianej za powtórne wykroczenie, zamknięciu w więzieniu na czas od 2 do 4 miesięcy i pozbawieniu prawa wyrobu.

Art. 1096.

Za zawodowy wyrób wina rodzynkowego bez właściwego pozwolenia — winni ulegają karze z artykułu 1111, przyczem suma, ściągana na pokrycie opłaty patentowej, oblicza się jak za handel winem winogronowym zagranicznego pochodzenia (dodatek do art. 1111).

Art. 1110.

Za sprzedaż trunków wysokokowych bez patentu winni ulegają: po raz pierwszy karze pieniężnej do wysokości 50 rubli, a po raz drugi karze pieniężnej do wysokości 100 rubli.

Art. 1111.

Za zawodową sprzedaż trunków wysokokowych bez patentu winni ulegają, oprócz kary pieniężnej do wysokości 100 rubli i uiszczenia osobnej kwoty na pokrycie opłaty patentowej podług załączonego do niniejszego artykułu wykazu, zamknięciu w więzieniu od 2 do 4 miesięcy.

Art. 1257.

Za wyrób zapalek w fabryce, istniejącej z wiedzą zarządu akcyzy bez wykupienia przepisanego patentu, winni, oprócz obowiązku uzyskania właściwego patentu, ulegają karze pieniężnej w ilości podwój-

nej ceny patentu, fabryka zaś ulega zamknięciu aż do chwili otrzymania patentu.

Art. 1270/3.

Za wyrób tutek do papierosów na sprzedaż w fabrykach lub zakładach, istniejących z wiedzą zarządu akcyzy, bez wykupienia właściwego patentu, winni, oprócz obowiązku uzyskania odpowiedniego patentu, ulegają karze pieniężnej w ilości podwójnej ceny zasadniczego patentu, fabryka zaś aż do chwili otrzymania patentu ulega zamknięciu.

DODATEK DO ARTYKUŁU 1111.

Wykaz kar pieniężnych, pobieranych na pokrycie opłaty patentowej.

Na handel wódką, okowitą, winem winogronowym zagranicznego pochodzenia i wyrobami wódczanemi:

dla miast 1 klasy i miejscowości poza obrębem osad miejskich 1 i 2 klasy — od 100 do 300 rubli,
dla miast 2 klasy i miejscowości poza obrębem osad miejskich 3 klasy — od 75 do 200 rubli,
dla miast 3 klasy — od 50 do 150 rubli.

Na handel piwem, miodem i krajowemi winami winogronowemi:

dla miast 1 klasy i miejscowości poza obrębem osad miejskich 1 i 2 klasy — od 25 do 50 rubli,
dla miast 2 klasy i miejscowości poza obrębem osad miejskich 3 klasy — od 15 do 30 rubli,
dla miast 3 klasy — od 5 do 15 rubli.

880.

Rozporządzenie Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami

z dnia 14 października 1922 r.

w przedmiocie zakazu przywozu szmat, używanych ubrań i bielizny z Republik: Ukrainńskiej, Rosyjskiej i Białoruskiej do Rzeczypospolitej Polskiej.

Na zasadzie art. 3 punkt c ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. o powołaniu Urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami (Dz. U. R. P. № 61 poz. 388) zarządza się co następuje:

§ 1. Przywóz szmat, używanych ubrań i bielizny z Republik: Ukrainńskiej, Rosyjskiej i Białoruskiej do Rzeczypospolitej Polskiej jest wzbroniony.

§ 2. Winni przekroczenia niniejszego rozporządzenia oraz nie stosowania się do zarządzeń na jego podstawie wydanych ulegną w myśl art. 8 ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. o utworzeniu Urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami (Dz. U. R. P. № 61 poz. 388) w drodze administracyjnej karze grzywny w kwocie do

10.000 mk. lub aresztu do 3 miesięcy względnie kary grzywny i aresztu łącznie.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od chwili ogłoszenia do dnia 31 grudnia 1922 r.

Naczelnny Nadzwyczajny Komisarz
do walki z epidemjami: *Chodźko*

881.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 18 października 1922 r.

w sprawie taryfy, według której związki ubogich na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego mają zwracać koszty utrzymania ubogich.

Na podstawie § 30 niemieckiej ustawy o miejscu zamieszkania pod względem wsparcia z dnia 6 czerwca 1870 r. (Dz. Ust. Związku Północno-Niemieckiego str. 360) i z dnia 30 maja 1908 r. (Dziennik Ustaw Rzeszy Niemieckiej str. 377), tudzież § 35 pruskiej ustawy wykonawczej z dnia 8 marca 1871 r. (Zbiór Ustaw pruskich str. 130), oraz art. 1 i 2 ustęp I ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zniesienia Ministerstwa b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. № 30, poz. 247) — zarządza się co następuje:

§ 1. Wysokość kosztów, które właściwy związek ubogich na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego winien zwrócić innemu związkowi ubogich na tym obszarze za wspieranie ubogich niezdolnych do pracy lub ubogich chorych, ustanawia się bez względu na wiek ubogiego, jak następuje:

I. Za ubogich, umieszczonych w zakładach publicznych — np. w szpitalach, w zakładach dla ułomnych, w przytuliskach, w ochronkach, — dla których istnieją stawki za leczenie, zwraca się koszty według najniższych stawek, przewidzianych w odnośnym zakładzie:

Koszty te obejmują także wydatki za wyżywienie, pielęgnowanie, pomoc lekarską, lekarstwa.

II. Za ubogich, leczonych w domu, względnie w zakładach prywatnych zwraca się koszty konieczne za pomoc lekarską, operacje, lekarstwa; oprócz tego zwraca się koszty konieczne za wyżywienie stosownie do zasad wymienionych niżej w punkcie III. Koszty za pomoc lekarską, operację, lekarstwa, oraz koszty za wyżywienie nie mogą przewyższać kosztów, podanych pod liczbą I.

III. Za wspieranie ubogich, niepodpadających ani pod punkt I ani pod punkt II, zwraca się rzeczywiste koszty utrzymania, udowodnione stwierdzone-

mi rachunkami, przyczem związek ubogich nie może żądać od drugiego związku ubogich zwrotu większych kosztów aniżeli sam ponosi przy wspieraniu potrzebujących pomocy ubogich z własnej gminy.

Kwoty zwracane za utrzymanie nie mogą jednak przewyższać najwyższych stawek, podanych poniżej według następujących trzech klas:

- 1) Do pierwszej klasy należą miasta liczące ponad 25.000 mieszkańców najwyższa stawka wynosi 18.000 mk. miesięcznie czyli 600 mk. za każdą rozpoczętą dobę.
- 2) Do klasy drugiej należą miejscowości, liczące od 4000 — 25000 mieszkańców; najwyższa stawka wynosi 15.000 mk. miesięcznie czyli 500 mk. za każdą rozpoczętą dobę.
- 3) Do trzeciej klasy należą wszystkie inne miejscowości, niezaliczone do rodzaju miejscowości pod 1) i 2) wymienionych; najwyższa stawka wynosi 12.000 mk. miesięcznie czyli 400 mk. za dobę już rozpoczętą.

Przy stwierdzeniu liczby mieszkańców miarodajnym jest ostatni urzędowy spis ludności.

Kwoty wydatkowane na dostarczenie niezbędnej odzieży i bielizny winny być osobno zwrócone, o ile zostaną wykazane rachunkami.

§ 2. Wysokość wsparcia na utrzymanie dla częściowo niezdolnych do pracy ubogich winna wynosić mniej niż stawki w § 1 wymienione, zależnie od stopnia niezdolności do pracy, stwierdzonej przez lekarza, a najwyżej $\frac{3}{4}$ odnośnych stawek, podanych w § 1 punkt III.

§ 3. Tytułem kosztów pogrzebu winien Związek ubogich zwrócić innemu związkowi ubogich, rzeczywiste koszty jakie powstają przy najskromniejszym pogrzebie. Wysokość tych kosztów musi być stwierdzona rachunkami i nie może przenosić wysokości trzykrotnego najwyższego miesięcznego wsparcia, udzielanego ubogim, według zasad w punkcie III § 1 wymienionych.

W miarę wzrostu drożyzny najwyższe stawki za utrzymanie podane w § 1 punkt III, będą ulegały zmianie w $\frac{1}{100}$, którą ogłaszać będzie urząd wojewódzki w dzienniku urzędowym zgodnie z oznaczonym przez Główny Urząd Statystyczny wzrostem przeciętnych kosztów utrzymania.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 października 1922 r. Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 21 września 1921 r. (Dz. U. M. b. Dz. Pr. № 29 poz. 189).

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*